

Genom portalen

Kapitel 1

Äntligen hade Annas, Sonias, Mias och Max föräldrar kommit hem. Pappa bar på en stor låda, och mamma såg så där glad ut som när hon fick Mia att äta broccoli.

“Paket!” sa Max glatt när han fick se vad mamma och pappa hade köpt.

“Vad är det där?” frågade Anna.

“Det är en fläkt som någon sålde för 50 kronor, den måste vara gammal, men vem vet? Den kanske fungerar jättebra!” sa mamma.

“Är det en present för mig?” frågade Max.

“Nej”, sa mamma, “det är för alla”.

“Det var faktiskt bara förra veckan du fyllde 3 år” sa pappa.

“Hej, mamma! Hej, pappa!” skrek Mia från taket.

“Men kära nån!” sa mamma. “Jag har ju sagt åt dig att inte hänga i taklampan!”

Fläkten såg ut som en liten låda på botten, med en start-knapp i mitten. På toppen var det en rund cirkel som blåste ut luft. Mamma och pappa hade sagt att fläkten var helt ofarlig, och att man kunde stoppa i båda händerna i cirkeln utan att bli skadad. Nästa morgon ville Max pröva sätta i händerna i fläkten. Först satte han i höger handen. Sedan vänster. Plötsligt flämtade Mia till, och sprang fram till fläkten. Vad var det som hände egentligen? Max hade stoppat i händerna helt men dem syntes inte på andra sidan fläkten!

“Coolt!” viskade Mia.

“Jag fattar ingenting!” sa Sonia. “Jag har läst alla instruktionerna, och det står inget om detta!”

“Jag vet att jag inte tror på portaler, men jag har läst tillräckligt med böcker för att veta att den där fläkten... är en portal”, sa Anna som hade suttit tyst på våningssängen.

Det blev tyst i rummet. Alla visste att Anna hade rätt, men ingen vågade erkänna det.

“Jaha”, sa Mia. “För att veta om det verkligen är en portal måste någon av oss gå igenom den”, sa hon.

“Är du tokig?” skrek Sonia. “Portaler kan ju vara farliga!”

“Då går vi in tillsammans, på samma gång”, sa Mia bestämt och marscherade in i portalen utan att tveka.

Sedan följde alla efter.

Kapitel 2

Plötsligt blev allt svart, och temperaturen sjönk ungefär 10 grader. Någonstans långt bort såg man ljus, och små skepnader som sprang hit och dit. Ljuset blev starkare och starkare, och till sist behövde man stänga ögonen för att inte bli blind. När ljuset hade dämpats kunde syskonen se sig runt. De var omringade av fula små varelser. Varelserna var upp till Annas midja och hade kort grå päls med långa öron och lång svans. Ja, och en av dem hade en liten lila jacka på sig.

“Han är nog ledaren”, viskade Sonia och tittade sig oroligt omkring.

Sonia hade nog rätt, för när han sa “Pjösk” lydde de små varelserna, och tog syskonen till en grotta som de sedan stängde med stora stenblock.

“Varför behövde de där fulingarna ta oss hit?!” skrek Anna så att det ekade. “Av allt de kunde ha gjort!”

Max grät i hörnet: “Mamma! Pappa! Kom och hjälp! Monstrena är dåliga!”

Varelserna var små, men många och starka. Så hördes en röst från någon som satt längre in i grottan: “Vem är ni?”

“Vi heter Anna, Sonja, Mia och Max”, sa Anna osäkert.

“Jag heter Michael”, sa rösten.

“Vad var de där varelserna?” frågade Sonja, “för jag har aldrig hört talas om sådana”.

“De är vindalver”, sa Michael, “ledaren heter Ilver och han vill kasta ut vår värld ur Universum med en stor tornado”.

“Va?!” skrek Anna. “Men om ingången till den här världen finns i vår värld, kommer han inte kasta ut sin egen?”

“Nej”, sa Michel sorgligt, “deras värld kommer att finnas kvar. Enda skillnaden för dem kommer att vara att inga människor kommer in i deras värld”.

“Vi måste stoppa dem!” sa Mia.

“Så klart vi måste, men hur?” sa Sonja fundersamt.

“Jag har en teleporteringskula”, sa Michael, “men den kan bara ta oss till någon plats en gång”.

Och så började de planera hur de skulle stoppa Ilver.

Illustration: Matilda Coppin

Kapitel 3

Michael hade berättat att vindalverna hade en Vindkristall och utan den kunde de inte aktivera tornadon. Så planen var enkel: först skulle de teleportera sig (med teleporteringskulan) till mitten av Ilvers slott, för det var där Vindkristallen förvarades. Sedan skulle de ta Kristallen, smyga ut ur slottet och efter det åka tillbaka hem genom portalen. Men allt blev inte som de tänkt sig. Redan när de har teleporterat sig, märkte de att Kristallen var bevakad. Den låg i en liten glasburk, som var omringad av vindalver.

”Så dum jag är!” sa Sonja, ”hur kunde jag tro att de skulle låta Kristallen vara obevakad?”

”Så ja”, sa Michael, ”då tar vi plan B istället”.

”Har vi en plan B?” sa Mia överraskad.

”Så klart”, svarade Michael och började berätta. Den här gången var planen lite annorlunda. Först skulle Michael distrahera vindalverna, och sedan skulle Anna, Sonja och Mia försöka få ut Kristallen ur glasburken. Och Max – han skulle sitta i ett hörn och vara tyst.

”Kom och ta oss om ni är så snabba!” skrek Michael och sprang så nära vindalverna som han vågade. Det var ett misstag. Så fort vindalverna fått syn på Michael, Anna, Sonja och Mia kastade de ner sina stenar och pinnar (som de använde istället för gevär) och tog fast dem alla i ett stenhårt grepp. Mia sparkade som om hon var galen, och Anna svor på spanska, för det var hennes andra språk. Plötsligt skrek Sonja så högt att Ilver kom in i rummet. Bara tanken på Ilver gjorde Max arg. Inte så konstigt att han blev ännu mera arg, när Ilver stod framför honom.

”Jag ska berätta om dig för mamma och pappa!” skrek Max med gråten i rösten.

”Nej!” skrek Anna, men det var för sent. Max hade redan sprungit fram till Ilver, och kastade små bollar som han hade rivit från en växt.

”Shus-kin! Shus-kin!” skrek Ilver. Det måste ha betytt ”Hjälp!” för de andra vindalverna glömde helt bort Michael samt de fyra syskonen och sprang bort till Ilver för att hjälpa honom att få bort bollarna, som hade fastnat i hans korta päls och hans lila jacka.

”Åh, tack, Max, tack! Du är en hjälte! Du räddade oss alla!” sa Anna.

”Du får tacka honom sen”, sa Michael. ”Vi måste ta Kristallen och komma ut härifrån så fort så möjligt”.

Sonja var den som bar på Kristallen. De hade bestämt det, eftersom hon brukade vara så försiktigt med saker. Allt hade gått bra tills de kom ut ur slottet. Minst ett hundra vindalver stod framför slottet, med både pinnar och stenar (om de kunde få tag på dem). De hade nog vetat att barnen skulle komma hit. En modig vindalv gick fram till Max och började slå honom.

”Sluta genast!” sa Mia.

Men vindalven slutade inte. Våldigt snart blev Mia rasande. Hon tog ett raskt kliv mot Sonja, tog glasburken med Kristallen i, och kastade den hårt mot vindalven. Glasburken var nog inte så tjock, för den gick strax sönder. Och tyvärr gick Kristallen också sönder i små bitar. Några sekunder gick och ingen sa ett ord eller rörde på sig. Sedan kom en vindpust. En sekund stod alla vindalverna där, nästa var de borta. Nu var det bara Michael, Anna, Sonja,

Mia, Max och Ilvers gamla slott som stod på den kalla marken. Och där vindalverna nyss stått var det bara en massa grått damm kvar.

"Mia, du gjorde det!" sa Sonja.

Alla gratulerade varandra. Nu var det bara att åka hem. Anna tvekade en liten stund innan hon klev in i portalen. Visst var det en vacker värld utan vindalverna?

Kapitel 4

Allt blev svart igen. Framför sig såg barnen ett svagt ljus, och sedan var de hemma igen. Allt var som vanligt: klockan stod på kvart i tio, som om de aldrig gått in i portalen, fåglarna kvittrade i trädgården, lukten av mamas pannkakor hängde i luften och så satt det en man (kanske runt 30 år gammal?) på sängkanten. Vänta lite. En man?! Och var var Michael? Max skrek som tusan, och Mia backade några steg. Mamma sprang in i rummet och pappa kom efter med en tennisracket i handen:

"Vad i ...?"

Sedan såg mamma mannen.

"Michael", mumlade mamma

"Ja, det är jag, Michael", sa mannen.

Alla barnen tittade häpet på honom.

"Men...", sa Sonja.

Plötsligt slängde sig mamma i Michaels famn, och sa emellan tårarna:

"Jag trodde ju att du var död!"

När mamma lugnat ner sig, började Michael berätta:

"Eran mamma Susanna och jag är syskon. När jag var tolv år, märkte jag att det var något ovanligt med den där fläkten. Jag gjorde precis som ni: jag gick genom den och sedan blev tagen till fängelsehålorna av vindalverna. Det var också en man i samma grotta som jag. När han dog av svält, hittade jag en teleporteringskula i hans jackficka. Jag ville resa hem, men jag kom inte ihåg var jag bodde eller vad mina föräldrar hette. Det enda jag kom ihåg var att jag hade en lilla syster. Och sedan kom ni".

"Men varför såg du så ung ut?" frågade Anna.

"Tiden står still där. Du skulle kunna vara där flera år och fortfarande vara lika gammal", svarade Michael.

Sedan berättade Sonja hur de hittat Michael.

"Wow!" sa pappa när Sonja slutade berätta. "Jag visste inte att du var så bra på att hitta på historier!"

Sonja blängde surt på honom, men han märkte nog inte. I alla fall såg det ut som deras mamma trodde dem:

"Ni måste vara så trötta nu", sa hon.

Visst var alla glada att de hade gått genom portalen, även om allt inte riktigt blev som de tänkt sig.